

CAPITOLUL

1

S-ar putea crede că e ușor să te înțelegi cu cineva după ce a murit. Dar nu și cu Paige. Ea și-a luat foarte în serios îndatoririle de soră mai mare. Se împliniseră patru ani de când se înecase, și tot mă mai bătea la cap.

— Doar n-ai de gând să porți *ăștia* la școală? mi-a zis ea, cocoțată în aer deasupra tăbliei de fier forjat a patului meu, cu picioarele încrucișate, înclinată pe-o parte. Așa obișnuia să stea cândva la masa de seară, când... se prefăcea atentă la fiecare cuvânt de-al tatei, dar de fapt se gândea la ce avea ea chef. Doar că acum stătea în poziția asta și fără scaun.

— Și care-i problema cu ei? am întrebat-o, încheindu-mă la fermoarul de la blugi. Și ea purta blugi. Dar, firește, ai ei erau strâmți, trei sferturi, cu talie joasă. Ai mei erau largi, lălâi. Călcasem pe tiv de-atâtea ori, încât ajunseseră la fel de deșirați precum covorul meu violet, dar — stați puțin! — măcar ai mei erau comozi.

Paige a strâmbat din năsucul ei obraznic și a clătinat din cap. Foarte puține lucruri o făceau să se-nfierbânte atât de tare ca faptul că-mi neglijam potențialul în domeniul modei. În cea mai mare parte a timpului, chipul ei arăta precum hârtia de mătase, lipsită de culoare și atât de transparentă, încât chiar puteam să văd prin ea. Dar dacă-i stârneai interesul, se lumina ca un lampion chinezesc. În astfel de momente, strălucea din creștetul blond-alburiu și până la sandalele prinse-n curelușe.

Cu doar câțiva ani în urmă, m-ar fi scos din sărite. Însă între timp, mă obișnuisem. Era ca un joc: cu cât devenea ea mai autoritară, cu atât eram eu mai obraznică. Ne jucam de-a surorile normale.

— Tu nu te uiți niciodată la tine cum arăți, Cassie? m-a luat ea la rost. Ai lucruri mai frumoase în șifonier. Parcă dinadins te-mbraci ca o nătăfleață.

— Există și lucruri mai importante decât țoalele, să știi.

— Ai putea măcar să te piepteni? Te rog.

Mi-am suflat bretonul din ochi și am zâmbit cu gura până la urechi.

— Foarte bine, dacă e atât de important pentru tine.

Mi-am găsit peria în harababura de pe măsuța de toaletă — printre cărți cu benzi desenate, vase

murdare și șosete desperecheate — și am început să trag de părul meu încâlcit, șaten-deschis. Paige a venit spre mine plutind și m-a mângâiat pe creștet, făcându-mă să mă-nfior. Mâna sa mirosea a mere glasate, cu scorțișoară.

— Ai putea să fii chiar drăguță, Cassie, a murmurat ea. Ai un chip simpatic. Dacă te-ai și îmbrăca, să-l pui în valoare... Un pic de fard — pun pariu că ochii tăi ar putea să bată spre verde dacă te-ai machia cum trebuie — și o tunsoare nouă...

— De ce să-mi bat capul?

Paige a început să mormăie:

— Vrei să ai prieteni, nu-i așa? Oamenilor le pasă de chestiile astea. Ești drăguță, sunt și ei drăguți cu tine. Arăți anapoda, râd de tine pe la spate.

Zâmbetul mi-a pierit de pe buze. Mi-am smuls cu peria un ghem de păr și-am tresărit de durere. Din câte observasem eu, faptul că erai drăguță nu-i împiedica pe ceilalți să râdă de tine. Când eram la gimnaziu, mă îmbrăcam destul de frumos, însă e al naibii de sigur că nu-mi folosise la nimic.

Dar asta era o poveste veche. Acum, copiii de la liceul Frazer nu mai râdeau de mine. Și mă asiguraseam că așa vor rămâne lucrurile: aflasem despre ei o grămadă de mizerii cu care-i aveam la mână.

Nu că aş fi putut să-i spun asta lui Paige. Dacă ar fi ştiut ce se petrecea la şcoală, ar fi fost de zece ori mai înspăimântată decât era de blugii mei.

— Tu râzi de mine în spatele meu? am întrebat-o, în schimb.

S-a uitat la mine cu cea mai convingătoare mimică de soră mai mare: sprâncenele arcuite şi gura pungă. Ținând cont de faptul că ea rămăsese la aceeaşi minunată vârstă de şaisprezece ani — atât cât avea când murise —, în timp ce eu aveam să împlinesc şaptesprezece peste câteva luni, îmi venea din ce în ce mai greu să iau în serios o asemenea privire.

— Sigur că nu, mi-a răspuns. Doar eşti soră-mea. Eu trebuie să am grijă de tine.

— Ei bravo, mersi. Oricum, nimeni nu râde de mine.

— Dar...

Am privit-o şi eu arcuindu-mi sprâncenele.

— Crede-mă că aşa e.

— OK, OK! Apoi, s-a bosumflat: Doar că sunt neliniştită. Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Altădată obişnuiai să... Am impresia că totuşi te machiai şi te-mbrăcai mai drăguţ, nu-i aşa?

I-am evitat privirea. De obicei, Paige nu prea vorbea despre ceea ce fusese înainte. Totuşi, avea dreptate: dacă aş fi fost acum la începutul clasei a şaptea,

aş fi încercat deja vreo şase toalete diferite, mi-aş fi dat cu ruj — dar nu mult, ca să nu observe mă-mea —, şi astfel aş fi fost pregătită pentru încă o zi în care să chicotesc cu prietenele mele şi să roşesc în preajma băieţilor.

Dar de-atunci, se schimbaseră o mulţime de lucruri. Lucruri pe care Paige n-avea chef să le vadă pe când trăia, iar acum probabil că nu le-ar fi înţeles nici în ruptul capului.

— Mi-e cât se poate de bine şi-asa, i-am zis,prinzându-mi părul cu un elastic. Nu vrei să vorbim despre altceva? În plus, ar trebui să te bucuri. Dacă aş fi avut un miliard de prieteni şi aş fi ieşit în fiecare seară, tu ai fi înnebunit de plictiseală.

În timp ce-mi îndesam în ghiozdan tema pe care mi-o făcusem cu o seară-nainte, Paige s-a îndreptat — plutind — spre mine. N-a mai scos nici o vorbă, ci doar se uita la mine cu îngrijorare, cu fruntea încreţită. Mi s-a strâns stomacul. Chiar şi după patru ani, uneori mi se părea ciudat că-mi acorda atât de multă atenţie.

Înainte să moară, relaţia noastră era destul de proastă. În general, eu încercam mereu să-i stau în cale, iar ea se străduia din răspuţeri să mă evite. La liceu, se transformase într-o prinţesă adolescentă, în timp ce eu eram o copiliţă stângace, care distona cu

distincția ei. Nu înțelegeam de ce nu mai voia să se afișeze cu mine. Iar ea nu înțelegea de ce n-o lăsam în pace.

Presupun că eram o norocoasă că relația noastră nu rămăsese în acel stadiu. După moarte, Paige își păstrase intact simțul estetic, însă memoria îi era complet răvășită. Pe ici, pe colo, timpul înțepenise în loc. Vorbea despre unele lucruri ca și cum patru ani ar fi trecut într-o zi. Când tata transformase fosta ei cameră în atelier, fusese nevoie de o lună ca să-i intre-n cap această informație. Dădea buzna în camera mea, o dată sau de două ori pe zi, văicărindu-se că îi furase cineva toate lucrurile. Eu îi explicam ce se-ntâmplase, ea se calma, însă după câteva ore uita totul și-o apucau iarăși pandaliile.

Dar, până la urmă, Paige pricepuse că situația se schimbasesc — cum era cazul și cu dormitorul ei —, că eu creșteam și că noul înlocuia vechiul. În mintea ei, eram dintotdeauna cele mai bune prietene cu puțință. Și, sinceră să fiu, cu toată cicăleala ei, mărturisesc că avusesem prietene mult mai afurisite. Măcar ea își rostea gândurile cu voce tare, în loc să le ascundă sub paravanul zâmbetelor și al vorbelor dulci. Morții, poate fiindcă nu mai au nimic de pierdut, sunt întotdeauna sinceri.

Am răsucit butonul aparatului de radio.

— Pe ce post vrei să-l las?

— Habar n-am, mi-a răspuns Paige, privind posomorâtă pe fereastră, în timp ce strălucirea i se mai estompa. Ce zici de ăla cu hip-hop?

— Sigur, am zis, căutând frecvența și potrivit volumul suficient de încet, încât să nu se prindă tata că am lăsat aparatul pornit. Paige nu s-a clintit. Când mi-am ridicat privirea spre ea, devenise atât de străvezie, încât puteam să văd prin ea vopseaua sco-rojită a cercevelei.

— Mă-ntorc devreme, i-am amintit. Tata ar trebui să fie pe-aici. Iar mama...

Atunci mi-am dat seama că nu știam unde era mama. Mi s-a pus un nod în gât. Ei bine, cam așa stăteau treburile cu mama. Numai că Paige nu avea să-și recapete cu adevărat strălucirea până nu se întorcea ea.

— Știu, mi-a răspuns Paige, zâmbind. Mulțumesc.

S-a auzit cum scârțâie podeaua de pe hol. Am amuțit amândouă. A urmat un ciocănit în ușă — semnalul tatei: unu, doi, unu-doi-trei.

— Mda? i-am răspuns. Paige a dat să se îndepărteze. Tata și mama nu trebuiau s-o vadă sau s-o audă. Mai stătea câteodată și cu ei — cel mai mult cu mama, în scurtele ei perioade de popas pe-acasă,